

Stenen som fortfarande är förkastad

***”Stenen som byggarna förkastade
har nu blivit hörnstenen.”
Matteus 21:42***

Vi närmar oss den tid på året då den kristna världen börjar rikta sin uppmärksamhet mot de allvarliga händelser som inträffade i Judeen för nästan två tusen år sedan och som kulminerade i arresteringen, rättegången och korsfästelsen av Jesus, Guds Son, som kom till världen för att vara Messias och den utlovade kungen.

Kommentatorer säger att det aldrig har funnits en period i mänsklighetens historia som de senaste decennierna, då så många enastående händelser har inträffat som har förändrat hela mänsklighetens historia. Detta stämmer dock inte när man jämför med Jesu födelse, verksamhet, död och uppståndelse. Dessa händelser, även om de huvudsakligen är förknippade med en enda person, har redan skakat om världen och är ämnade att förändra mänsklighetens utveckling och framtidsutsikter i ännu större utsträckning i framtiden än de har gjort i det förflutna.

Jesus förkastad

Det står skrivet om Jesus att han "kom till sitt eget folk, men de förkastade honom" (Joh 1:11). Detta var den direkta orsaken till den förföljelse som ledde till hans grymma och tidiga död. "Hans eget folk" var nationen Israel. Många av nationens vanliga människor glädde sig åt hans budskap och några dagar före hans korsfästelse hyllade de honom entusiastiskt som kung (Joh 12:12-15). Men så var det inte med de religiösa ledarna. De hatade Mästaren av avund och lyckades till slut få honom arresterad och korsfäst. Joh 15:25

Jesus var fullt medveten om att de skriftlärdar och fariséerna hatade honom. Vid ett tillfälle nära slutet av hans verksamhet berättade han en liknelse för dem som passade så väl in i omständigheterna att även de förstod innebörden av den. Ändå ökade deras vrede, och de blev mer beslutsamma än någonsin att döda honom. Liknelsen handlade om en husbonde som planterade en vingård och sedan lämnade den i vård hos vinodlare medan han reste till ett fjärran land. När det var dags att skörda frukten sände husbonden sina tjänare till vingården, men de vinodlare som han hade lämnat ansvariga dödade några av dem och misshandlade de andra. Till slut sände husbonden sin egen son, i tron att vinodlarna skulle respektera honom, men så blev inte fallet. De dödade även honom. Matteus 21:33-46

Husbonden i denna liknelse var Jehova, och vingården var det judiska folket. Vinodlarna var folkets religiösa ledare, och de tjänare som först

sändes för att företräda husbonden var profeterna. Det står skrivet att de religiösa ledarna dödade profeterna och stenad a dem som var sända av Gud (Matteus 23:37). Nu planerade de att döda den Son som den himmelske Fadern hade sänt.

Efter att ha berättat denna liknelse, vars tillämpning var så uppenbar, citerade Jesus profetian om stenen som byggarna förkastade: "Har ni aldrig läst i Skrifterna: Den sten som byggarna förkastade har nu blivit hörnstenen. Detta är Herrens verk, och det är underbart att se. Jag säger er: Guds rike kommer att tas ifrån er och ges till ett folk som bär rätt frukt. Den som snubblar på den stenen kommer att krossas, och den kommer att krossa alla som den faller på." Matteus 21:42-44; Psalm 118:22,23

Jesus själv var den sten som byggarna – Israels religiösa ledare – förkastade. Profeten Jesaja förutsade en av orsakerna och sade: "Han hade inget vackert eller majestätiskt utseende, inget som lockade oss till honom." (Jesaja 53:2). I själva verket var Jesus förstås fullkomlig, "helig, oskyldig, ren, skild från syndare." (Hebreerbrevet 7:26). Han var vänlig och medkännande och gick omkring och gjorde gott. Han helade de sjuka och uppväckte de döda. Han uppmuntrade de modfälliga och visade barmhärtighet mot syndare. Han fördömde fariséen som tackade Gud för att han inte var som publiken och berömde publiken för att han erkände sin egen synd och ödmjukt bad Gud om förlåtelse. Apostlagärningarna 10:38; Matteus 11:5; Lukas 18:9-14

Detta var dock inte de egenskaper som de skriftlärda och fariséerna sökte hos den som de skulle acceptera som sin Messias och kung. De ville ha en Messias som inte skulle avslöja deras onda handlingar, som Jesus gjorde. De önskade sig en som de kunde kontrollera, en slags marionettkung, väl kvalificerad som general för att leda och befalla en erövrande armé, men som nöjde sig med att låta dem styra och utnyttja folket som de ville. Så ur deras synvinkel hade Jesus ingen skönhet som de kunde önska sig.

För de skriftlärda och fariséerna motsvarade Jesus inte deras önskemål om den utlovade Messias. Illustrationen med stenen som blev hörnstenen antyder byggandet av en struktur. Hörnstenen var utgångspunkten för grunden, och resten av grunden anpassades och jämnades till denna sten. Jesus var inte bara hörnstenen i det andliga templet, utan han var också "hörnstenens huvud corner", det vill säga han var den översta stenen som höll samman hela byggnaden. Byggarna förstod inte vilken sorts byggnad Gud höll på att uppföra och förkastade därför Jesus. De kunde inte hitta någon plats för honom i sina egna planer, och de vägrade att lyssna på Guds plan.

Upphöjd av Gud

Alla tragiska händelser i Jesu liv berodde på att byggarna förkastade honom. Men hans upphöjelse till himmelsk härlighet efter hans lidande och död var en uppfyllelse av profetian om att den förkastade stenen skulle bli hörnstenen. Han skulle inte vara

överhuvud för det gamla judiska huset, som de skriftlärdade och fariséerna så eländigt hade förvrängt och förvridit med sina själviska byggmetoder, utan för ett nytt hus, ett andligt hus. Eftersom detta var sant, var det både lämpligt och nödvändigt att hörnstenen först tillhandahölls för det nya huset, så att hela strukturen kunde anpassas till Guds plan och syfte.

Om den trogne och uppståndne Jesus säger aposteln Petrus följande: "När ni kommer till honom, den levande stenen – förkastad av människor men utvald av Gud och dyrbar för honom – byggs också ni, liksom levande stenar, upp till ett andligt hus för att vara ett heligt prästerskap som offrar andliga offer som är välbehagliga för Gud genom Jesus Kristus. För i Skriften står det: Se, jag lägger en sten i Sion, en utvald och dyrbar hörnsten, och den som litar på honom ska aldrig bli till skam. För er som tror är denna sten dyrbar. Men för dem som inte tror har den sten som byggarna förkastade blivit hörnstenen, en sten som får människor att snubbla och en klippa som får dem att falla. De snubblar därför att de inte lyder budskapet – vilket också var deras öde. Men ni är ett utvalt folk, ett kungligt prästerskap, ett heligt folk, Guds särskilda egendom, för att ni ska förkunna hans storverk, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus. En gång var ni inte ett folk, men nu är ni Guds folk; en gång hade ni inte fått nåd, men nu har ni fått nåd. 1 Petrus 2:4-10

Den nya nationen

När Jesus lät de skriftlärdade och fariséerna veta att den sten de förkastade skulle bli hörnstenen, tillade han: "Jag säger er: Guds rike kommer att tas ifrån er och ges till ett folk som bär rätt frukt." (Matteus 21:43). I den lektion vi har citerat från Petrus, där han hänvisar till stenen och den nya byggnaden som började uppföras med Jesus som hörnstenen, berättar han också om det folk som Jesus sa att riket skulle ges till. Han sa: "Ni [kyrkan] är ... ett heligt folk." 1 Petrus 2:9

Israels nation kunde ha varit Guds kungliga nation eller rike. I 2 Mosebok 19:5-6 läser vi om Guds löfte till Israel om de skulle lyda hans lagar. "Om ni nu lyder mig och håller mitt förbund, skall ni vara min egen speciella skatt bland alla folk på jorden, ty hela jorden tillhör mig. Och ni skall vara mitt kungarike av präster, mitt heliga folk. Detta är det budskap som du skall ge Israels folk." Löftena gavs ursprungligen till detta folk. Men eftersom de förkastade profeterna och till slut dödade Guds Son, togs riket ifrån dem, och med Jesus som hörnsten började Gud skapa ett nytt folk. Det finns många löften, särskilt i Nya testamentet, som hänvisar till dem som blir en del av detta nya andliga folk. "Om vi lider, ska vi också regera med honom" är ett av dem. 2 Timoteus 2:12

Guds verk sedan pingstdagen har varit att kalla och välja ut dem som ska regera med en -Kristus i det tusenåriga riket. (Uppenbarelseboken 20:6). Det ska vara ett verkligt rike, även om detta faktum länge har förlorats ur sikte i stora delar av den kristna världen,

men apostlarna och den tidiga kyrkan förstod det. De trodde faktiskt att Messias härliga rike var nära. De visste att Jesus skulle återvända för att upprätta det riket på jorden och göra slut på jordens långa natt av gråt och död. Paulus skrev: "Natten är nästan över, dagen är nästan här." Romarbrevet 13:11,12

Detta kommer att vara den dag som blir resultatet av Kristi regering, som har upphöjts till hörnstenen i det messianska riket. Detta är verkligen den dag som den himmelske Fadern kommer att åstadkomma. Det är hans verk, och "det är underbart i våra ögon". (Matteus 21:42). Rikets dag av välsignelse kommer inte att vara en mänskligt tänkt utopi, utan en dag av ljus och glädje som kommer att bli resultatet av uppgången av "rättfärdighetens sol", som kommer att stiga upp "med läkedom under sina vingar". Malaki 4:2

Den förlorade visionen

Det dröjde inte länge efter att apostlarna somnat in i döden förrän visionen om hoppet om riket började blekna. Två felaktiga synsätt utvecklades gradvis och tog dess plats i de kristnas hjärtan. Den första var att Guds rike skulle upprättas genom att kyrkan förenade sig med de världsliga makterna. Den bekännande kristna världen vet nu hur miserabelt det har misslyckats. Senare utvecklades den felaktiga teorin att det rike som omnämns i Bibeln endast är ett rättfärdigt inflytande som utövas i en om de troendes hjärtan och liv. Man hävdar att när hela världen har omvänt sig till ett rättfärdigt liv, kommer riket att ha kommit fullt ut.

Stora och omfattande missioneringsinsatser för att omvända världen har gjorts, särskilt under det senaste halvsekle, i hopp om att förverkliga löftet om Guds rike. Nu börjar man långsamt inse att denna synvinkel är lika nedslående som teorin om kyrkan och staten. På grund av detta medger många nu att de inte riktigt vet vad kristendomen innebär, eller om den har lyckats eller misslyckats. Detta framgår tydligt av följande, som skrevs för flera decennier sedan av den avlidne Dr. Charles W. Ranson, generalsekreterare för International Missionary Council, och publicerades i tidskriften Christian Century.

”Det blir alltmer uppenbart att vi inte kommer att finna svar på några av de mest förbryllande frågorna om dagens missionsverksamhet förrän vi uppnår en ny klarhet om den kristna betydelsen av historien. Vad förväntar vi oss ska hända till följd av kyrkans missionärsprédikningar? Vad är meningen med det kristna hoppet – inom historien och bortom historien? Och hur förhåller sig detta hopp till vår missionärsuppgift? I viss mening härrör den samtida missionskrisen från en insikt om att vi inte riktigt vet svaren på dessa frågor, eller åtminstone att de svar vi traditionellt ger är helt otillräckliga.”

Att tolka detta förnyade intresse för eskatologi [mänsklighetens öde] enbart som en form av flykt från praktiska problem som har blivit för svåra att lösa är att helt missförstå det. Dessa frågor är snarare resultatet av en ny realism som erkänner historiens katastrofala natur och söker ett svar på den i ljuset av den kristna uppenbarelsens och det

kristna hoppets fullhet. De är ett försök att underkasta hela det historiska kristna missionsarbetet Guds ords dom.”

”Det är verkligen här som Guds nuvarande dom över oss kommer till uttryck. Det kan mycket väl vara så att det som vår Herre Gud mest kräver av oss just nu är en ångerfull omprövning av de saker där vi har misslyckats med att helt enkelt lyda – de insikter vi har ignorerat, de övertygelser vi inte har haft styrkan eller modet att tillämpa. Detta kommer utan tvekan att bli en svår väg. Men det kan mycket väl vara den väg som leder till uppståndelse och förnyelse, inte bara för missionsrörelsen utan för hela kyrkan.”

”Det är därför min djupaste övertygelse att det Gud kräver av oss inte är någon fantastisk missionsstrategi, inte någon pretentiös central planering, utan en ödmjuk återgång till Guds ord där vi åter möter vår domare och vår frälsare och på nytt tar emot vårt uppdrag och våra marschorder.”

Här är ett uppriktigt erkännande av frustration. Det är ett ödmjukt erkännande av bristen på kunskap om Guds syften och om vilket arbete som ska utföras genom kyrkan. Detta kom inte från någon obskyr lekman, utan från en teologie doktor, utexaminerad från Oxford University, generalsekreterare för International Missionary Council och en flitigt läst författare av böcker och artiklar om kristet missionsarbete. Inför det hårda faktum att kyrkans missionsarbete misslyckades, rekommenderade han uppriktigt att alla skulle återvända till Guds ord för att ta reda på vad han verkligen vill att de ska göra. Om dr Ransons iakttagelser var sanna för flera

decennier sedan, hur mycket mer beskriver de då idag kyrkans behov av att återvända till Guds ord – Bibeln.

Jesus sa till fariséerna att de hade gjort Guds ord ogiltigt genom sina egna traditioner – människors traditioner (Markus 7:6-9). Nu har historien upprepats. Traditioner och idéer från den fallna mänskligheten, snarare än Guds ord, styr i allt högre grad kyrkans system och dess lära.

Under århundradenas lopp har olika människotraditioner i allt högre grad försökt göra Guds ord ogiltigt. Kyrkans och statens tradition gjorde verkligen detta, och även om den idén nu i allmänhet ses med ogillande, har den lämnat sina spår i det religiösa tänkandet. Idag uppmanar framstående religiösa ledare i många länder att påverka den civila regeringen att anta lagar som man tror kommer att stödja deras respektive idéer.

En av de mest vilseledande traditionerna är idén att Guds utlovade rike är något som måste upprättas genom mänskliga ansträngningar. Medvetet eller omedvetet avvisar detta felaktiga begrepp Jesus som hörnstenen, precis som fariséerna avvisade honom. De ville ha sitt eget rike. Dagens religiösa ledare har förlorat synen på Guds plan att upprätta ett rike. De har liten eller ingen tro på idén att gudomlig makt kommer att utövas för att ta över herraväldet över jorden. De prisar Jesus som människa men ägnar liten uppmärksamhet åt Guds ords lära att han ska vara jordens kung och regera

med "makt över alla nationer". Uppenbarelseboken 2:26,27; Psalm 2:6-10; 1 Korinthierbrevet 15:22-25

Jesus, hörnstenen

Dom kom över Israels nation, och dom kommer över världen i Guds tid och på hans sätt. Hela kristenheten kommer att sörja på grund av sitt misslyckande att uppnå mänskligt tänkta mål. När deras hus rasar samman kommer Jesus, den utlovade kungen av jorden, hörnstenen i det nya andliga hus som han har varit i färd med att bygga, snart att inleda sitt rättfärdiga styre. Det är verkligen Guds verk och det är underbart i våra ögon. Mästarens trogna följare, när de ser tecknen på det annalkande riket, kan verkligen säga: "Detta är den dag som Herren har gjort; vi ska glädja oss och vara glada på den." Psalm 118:24

Låt oss glädjas, inte för att kyrkorna misslyckas, utan för att vi vet att Gud har en bättre plan för världens omvändelse. Hans plan kommer att bli en strålande framgång och resultera i den utlovade välsignelsen för alla jordens nationer. (1 Mos us 22:18; Apostlagärningarna 3:25). Låt oss glädjas i vetskapen och övertygelsen om att den dag som Herren har lovat kommer att bli en dag av ökande ljus och glädje. Den kommer att sluta i en härlighet för honom som kommer att fylla jorden som vattnet täcker havet – inte på grund av mänskliga ansträngningar, utan för att det kommer att vara hans verk. Habackuk 2:14

Detta är verkligen underbart i ögonen på alla som gläder sig över vår frälsnings Gud och ödmjukt

accepterar Kristus, hörnstenen , som sin förebild,
frälsare och kung.